

Bogár László: Csurka

2024 december 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mivel Lakitelken szobrot állítanak neki most, érdemes talán alaposabban szemügyre venni ezt az életművet, pontosabban az életművön keresztül a magyarság legmélyebb lelki, erkölcsi, szellemi drámáját

Bár nincs kerek évforduló, hisz Csurka István 1934 márciusában született, de mivel Lakitelken szobrot állítanak neki most, és ennek kapcsán életművét méltató konferenciát is szerveztek, érdemes talán alaposabban szemügyre venni ezt az életművet, pontosabban az életművön keresztül a magyarság legmélyebb lelki, erkölcsi, szellemi drámáját. Legfőképpen azért, mert Csurka élete olyan mélyen és pontosan írja le annak a „valaminek” a lehetetlenségét, ám vergődve bár, de folyamatos élni akarását, amelyet „nép-nemzetként” szokás megnevezni, mint rajta kívül talán senki másé.

Bár Csurka István tehetséges drámaíró volt, de valójában élete, halála és öröksége maga a dráma, ezért okulásul a mára és a jövőre nézve érdemes újra és újra végiggondolni ezt a drámát. Nemcsak azért, mert rajta kívül nem volt senki sem az 1980 és 2010 közötti időszakban, aki „mélyszerkezetében” látta volna a lezajló folyamatok valószínű természetét. Ezért is van az, hogy számos kijelentésében megfogalmazódó jóslata már-már mitikus pontossággal valósult meg és valósul meg ma is folyamatosan.

Pirulva kell bevallanom, hogy ez az írás most főként azért született meg, mert amikor a szoborállításról és főként a konferenciáról értesültem, fájdalmasan hasítottak belém Illyés Gyula Egy mondat a zsarnokságról című versének az alábbi sorai: „Mert ahol zsarnokság van / minden hiába, / a dal is az ilyen h?, / akármilyen m?, // mert ott áll / eleve sírodnál, / ? mondja meg ki voltál, / porod is neki szolgál.” A konferencián most ?t méltatók közül akad olyan, aki éppen ezt a „nem létez?” erőt képviselte akkor is, ma is.

De még mielőtt az erről szóló, kényes beszédteret megnyitnám, mindjárt be is zárom, mert tisztában vagyok azzal, hogy bármilyen berendezkedés is volt, van és lesz Magyarországon, az a valóban elég nehezen definiálható szerveződési mód, amelyet a „nép-nemzet” fogalommal illetünk, és amelyet hiába keresnénk a Wikipédián, soha nem ölthet testet. „Szimbolikus” testként legfeljebb olyan személyek életművében mutatkozhat meg, mint amilyen Illyés Gyula és Csurka István voltak.

Hogy ezt a tragikus összefüggést a hétköznapi politikai történések átláthatatlanul örvénylő világához köthetjük eseményekkel szemléltessük, érdemes felidézni az 1990 és 1993 közötti időszak mára már talán feledésbe merült olyan történéseit, amelyek máig meghatározó elemei a rendszerváltás most összeomló rendszerének. (Figyelem, nem a NER összeomlásáról beszélek, az a most ellene irányuló, burleszkyszerű kísérlet ellenére még sokáig marad uralkodó szerepében, hanem a rendszerváltás sohasem definiált – most már meg minek is – rendszeréről, amelynek semmi köze a magyar politikai elit „hűsies küzdelméhez”, amellyel ezt állítólag kivítva, ez ugyanis a globális hatalmi rendszer számunkra „legyártott” berendezkedése. Vagy még egyszer?bben fogalmazva: a globális erőforrás-szivattyúk ránk szerelése. Amely rendszert most ugyanez a globális hatalmi rendszer dönti romba az egész térségben.)

Visszatérve 1990 első „szabad választásának” hamis látványtechnikai tizijátékához, amely iránt nem nagyon mutatott érdeklődést a magyar választók okkal gyanakvó tömege, három év alatt drámai módon meghasadt az a három párt, amelyek a rendszerváltás rendszerének legnagyobb pártjai (is) voltak, az MSZP, az MDF, a Fidesz. Az MSZP-ből kiválik Pozsgay Imre, hogy kísérletet tegyen egy „baloldali nép-nemzeti” párt létrehozására. Majd kiválik az MDF-ből Csurka István, hogy a „jobboldali nép-nemzet” pártját létrehozza. Persze már itt érdemes hozzátenni, hogy a végül is kikerülhetetlen bukásuk legmélyebb okát az az általuk is hangoztatott „se nem jobb, se nem bal, keresztény és magyar” szlogen fejezte ki, amelyet éppen ?k tévesztettek szem elől. És végül 1993-ban meghasadt a Fidesz is, de Orbán Viktor kiváló stratégiai érzékkel nem a nép-nemzeti szerveződéssel vonul ki a pártból, hanem „visszaküldi” a párt többségét oda, ahol annak idején legyártották nagy megfonttal a rendszerváltás pártjait. És bár ez kis híján a párt megsemmisítését vonta magával „büntetesként” az 1994-es választásokon, de végül is a történelem Orbán Vikort igazolta.

Bár 2002-ben és 2006-ban nemcsak a globális hatalom, hanem az a globalista belső párt is fontos szerepet játszott megbuktatásában, amelynek legismertebb személyiségei most Csurka Istvánra, mint szellemi elődre emlékeznek álságosan („mert ott áll / eleve sírodnál, / ? mondja meg ki voltál, / porod is neki szolgál”) Orbán Viktor történelmi szerepét az alapozza meg, hogy képes volt arra, amelyet utóljára az erdélyi fejedelmek tudtak megvalósítani, és amelyet az a mondásuk fejez ki, miszerint nem mindig lehet megtenni, amit kell, de mindig meg kell tenni azt, amit lehet.

Csurka István életművéhez csak akkor vagyunk és leszünk méltóak, ha amint azt ? tette, bármilyen globális és lokális örvénylésekben is vergődünk, újra és újra kísérletet teszünk a dolgok néven nevezésére még akkor is, ha ezért megtorlás jár. Harminc-negyven év elteltével már nem lehetnek illúzióink, a világot évezredek óta totális ellenérzése alatt tartó erőknek legfeljebb a megjelenési formája változik, de pusztító energiái mindig ugyanazt a mintázatot követik.

Orbán Viktor nemzeti nagykoalíciója, amely a Fidesz fedőnevet viseli, ha rejtett formában is, de képes „otthont adni” az önállóan soha meg nem jelenhető nép-nemzetnek. És a magyar miniszterelnök azért lehet egy formálódó globális nagykoalíciónak is meghatározó személyisége, mert hordozza azt a szellemi örökséget, amelyet a 20. század utolsó évtizedeiben Csurka István alapozott meg.

Bogár László

A szerző közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló